

Basat en la Gràcia!

per Robert C. Sproul.

El Dr R.C. Sproul és llicenciat per el Westminster College, Pittsburgh Theological Seminary, i la Universitat Lliure d'Amsterdam, i ha tingut una distingida carrera en l'ensenyament acadèmic en diverses universitats i seminaris, incloent Reformed Theological Seminary a Orlando, Florida, i Jackson, Mississippi, i Knox Theological Seminary a Ft. Lauderdale, Florida.

L'històric debat entre el Protestantisme i el Catolicisme romà sovint s'emmarca en els termes d'una discussió entre **obres** o **fe** i **mèrit** o **gràcia**. Els reformadors magistrals expressaren la seva opinió sobre la justificació a través d'un arquetip teològic de lemes en llatí, i les frases que utilitzaven: *sola fide* i *sola gratia*, s'han consolidat profundament en la història protestant. *Sola fide*, o "només fe" nega que les nostres obres contribueixin al fonament de la nostra justificació, mentre que *sola gratia*, o "només gràcia", nega que qualsevol mèrit propi contribueixi a la nostra justificació.

El problema dels lemes és que, en la seva funció d'arquetips teològics, poden ser fàcilment malinterpretats o emprar-se com a llicència per simplificar temes complexos excessivament. Així, quan la fe es distingeix radicalment de les obres, algunes distorsions es colen en el nostre enteniment amb facilitat. Quan els reformadors insistien que la justificació només era per fe, no volien dir que la fe en si fos un altre tipus d'obra més. En procurar excloure les obres del fonament de la nostra justificació, no volien suggerir que la fe no contribuís en res a la justificació.

EL COR DEL PROBLEMA

Es pot dir que el nucli del debat del segle XVI sobre la justificació era la qüestió sobre el fonament de la mateixa. La base de la justificació és el fonament pel qual Déu declara justa una persona. Els reformadors insistien que segons la Bíblia l'únic fonament possible per a la nostra justificació és la justícia de Jesucrist. És a dir una referència explícita a la justícia amb la que va viure Crist la seva pròpia vida, no es tracta de la justícia de Jesucrist en nosaltres sinó la justícia de Jesucrist per nosaltres. Si ens plantem de ple davant la qüestió del fonament de la justificació, veiem que *sola fide* és un lema arquetípic no només per la doctrina de la justificació per la fe, sinó també per a la idea que la justificació és només mitjançant Jesucrist. Déu ens declara justos davant la seva presència només a través, i per la justícia de Jesucrist. Que la justificació és només per fe vol dir senzillament que és per o a través de la fe de la manera en que se'ns imputa la justícia de Jesucrist a nosaltres. Per tant, la fe és la causa instrumental, o el medi, pel qual establim una relació amb Crist.

Roma ensenya que la causa instrumental de la justificació és el sagrament del baptisme (en primer lloc) i el sagrament de la penitència (en segon lloc). A través del sagrament, la gràcia de la justificació, o la justícia de Jesucrist, s'infon (o s'aboca) en l'ànima del destinatari. Per tant, la persona ha de consentir i cooperar amb aquesta gràcia infosa fins al punt que la veritable justícia sigui inherent al creient, en aquest cas Déu declara justa a aquesta persona. Perquè Déu justifiqui una persona, primer la persona ha de tornar-se justa. Per tant, Roma creu que perquè una persona es torni justa necessita tres coses: gràcia, fe, i Jesucrist. Roma no ensenya que l'home es pugui salvar a si mateix pel seu propi mèrit sense gràcia, per les seves pròpies obres sense fe, o per si mateix sense Jesucrist. Així doncs, per què es va armar un enrenou? Ni els debats del segle XVI, ni les més recents discussions i declaracions conjuntes entre Catòlics i Protestants han estat

Basat en la Gràcia!

per Robert C. Sproul.

capaços de resoldre el tema clau del debat, la qüestió del fonament de la justificació. És la justícia imputada de Jesucrist o la justícia infosa de Jesucrist?

Actualment, molts dels que s'enfronten a aquest conflicte secular simplement s'encongeixen d'espatlles i diuen: "I què?" o "Quin és el problema?". Ja que les dues parts afirmen que la justícia de Jesucrist és necessària per a la nostra justificació, i que igualment necessàries són la gràcia i la fe, investigar més a fons en altres qüestions tècniques sembla una pèrdua de temps o un exercici de pedant arrogància teològica. Cada vegada, més i més persones pensen que aquest debat és com fer una muntanya d'un gra de sorra.

DUES PERSPECTIVES

Bé, quin és el problema? Intentaré respondre a aquesta pregunta des de dues perspectives: una teològica, i una altra personal i existencial.

El gran problema teològic és l'essència de l'Evangeli. Els problemes no van molt més enllà. La bona nova és que la justícia que Déu exigeix a les seues criatures va ser aconseguida per a ells per Jesucrist. L'obra de Jesucrist compta per al creient. El creient està justificat en base al que Jesucrist va fer per ell, fora d'ell i a part d'ell, no pel que Jesucrist fa en ell. Segons Roma, una persona no està justificada fins que o llevat que la justificació sigui inherent a ella. La persona obté l'ajut de Jesucrist, però Déu no calcula, transfereix o li imputa la justícia de Crist a aquesta persona.

I què significa això personalment i existencialment? La visió de Roma infon tristesa en la meua ànima. Si he d'esperar fins que la justícia sigui inherent en mi perquè Déu em declari recte, em queda una llarga espera. Segons Roma, si cometo un pecat mortal perdré tota la gràcia que ara mateix em justifica. Fins i tot si la recupero per mitjà del sagrament de la penitència, encara he d'enfrontar el purgatori. Si moro amb qualsevol impuresa en la meua vida, he d'anar al purgatori per "purgar" totes les impureses, i això pot trigar milers i milers d'anys en dur-se a terme.

Quina diferència tan radical comparat amb l'Evangeli bíblic, que em garanteix que la justificació davant de Déu és meua en el moment en que poso la meua confiança en Jesucrist. La seua justícia és perfecta, no pot augmentar ni disminuir. I si la seua justícia s'imputa en mi, ara tinc el fonament total i complet de la justificació. La qüestió de la justícia imputada contra la justícia infosa no es pot resoldre sense rebutjar una o altra. Són dues opinions sobre la justificació que s'exclouen mútuament. Si una és veritable, l'altra ha de ser falsa. Una d'aquestes opinions exposa l'Evangeli bíblic veritable, l'altre és un Evangeli fals. Senzillament, les dues conjuntament no poden ser veritat.

De nou, aquesta qüestió no es pot resoldre amb una explicació que quedi en terme mig. Aquestes dues postures incompatibles poden ser ignorades o minimitzades (com fan els diàlegs moderns a través de la revisió històrica), però no poden reconciliar-se. Tampoc es poden reduir a un simple malentès; ambdues parts són massa intel·ligents per a que això hagi ocorregut durant els darrers 400 anys.

La qüestió del mèrit i la gràcia en la justificació està coberta de núvols de confusió. Roma diu que hi ha dos tipus de mèrit per als creients: congruent i digne. El mèrit congruent s'obté realitzant

Basat en la Gràcia!

per Robert C. Sproul.

obres de satisfacció en connexió amb el sagrament de la penitència. Aquestes obres no són tan meritòries com per a imposar a un jutge just l'obligació de recompenses, però són prou bones per que siguin "acords" o "congruents" i que Déu les recompensi. El mèrit digne és una ordre superior de mèrit aconseguida pels sants. Però fins i tot aquest mèrit, segons el defineix Roma, està arrelat i basat en la gràcia. És un mèrit que no es podria aconseguir sense l'ajuda de la gràcia.

Els reformadors van rebutjar tant el mèrit congruent com el digne, argumentant que el nostre estat no només està arrelat en la gràcia, sinó que a més és gràcia en tot moment. L'únic mèrit que compta per a la nostra justificació és el mèrit de Jesucrist. De fet, som salvats per obres meritòries: les de Jesucrist. Que siguem salvats gràcies a que se'ns imputa El seu mèrit és la pròpia essència de la gràcia de la salvació.

És aquesta gràcia la que mai ha de ser compromesa o negociada per l'església. Sense ella, estarem realment desesperançats i indefensos per poder romandre justos davant un Déu sant.